

Κραυγή από τη Σιάτιστα: “Φοβηθήκαμε τους χώρους των Ιερών Ναών!”

/ [Ενορίες](#)

“Ένα κάθε μήνα” εκ μέρους του Πρωτοσπρεσβυτέρου Βασιλείου Λ. Βασιλείου της Ενορίας Αγίου Νικολάου Σιατίστης, όπου, καθώς αναφέρει. μεταξύ άλλων, στο κείμενο του Ιουλίου 2020, επ’ αφορμή της διαδόσεως του συγχρόνου κορονοϊού: **“Αποφύγαμε τους Ιερούς Ναούς, τα Ιερά προσκυνήματα, τις Ιερές Μονές με όλα τα αγιαστικά τους, αφήσαμε τον Άγιο Θεό και εμπιστευτήκαμε τους εφήμερους ανθρώπους, τις μεθόδους τους και τα κατασκευάσματά τους”**. Και, σε άλλο σημείο: “Δεν είχαμε το στήριγμά μας στην Εκκλησία και στα μυστήριά της. Στήριγμά μας ήταν η ενημέρωση από τα ΜΜΕ και η επιστήμη. Στήριγμά μας ήταν η ακριβής εφαρμογή των ποικίλων μέτρων και κανόνων προστασίας της υγείας μας. **Φοβηθήκαμε τους χώρους των Ιερών Ναών, τους πιστούς δίπλα μας, φοβηθήκαμε τον Ιερέα, τα αντικείμενα που βρίσκονται μέσα στους Ναούς, φοβηθήκαμε τις Άγιες εικόνες, τα Άγια λείψανα, το Άγιο λάδι του Ευχελαίου, τον αγιασμό, την Θεία Κοινωνία!!!** Φοβηθήκαμε μήπως αυτά μας μεταδώσουν την ίωση και τον θάνατο. Φάνηκε ότι αγνοούσαμε

την ιερότητά τους και την άντληση ευλογίας και χάριτος και δυνάμεως και προστασίας και υγείας και ζωής από όλα αυτά!”.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΑΝΑΛΥΤΙΚΑ:

Άγαπητοί μου ένορίτες,

Διανύουμε τόν πέμπτο μήνα από τήν ήμέρα πού μᾶς ἐπιβλήθηκαν μέτρα προστασίας από ἕναν ιό, τόν covid-19, ἕναν από τούς 250 ιούς πού κυκλοφοροῦν σήμερα στή γῆ, ὁ ὁποῖος, ὅπως μᾶς ἐνημερώνουν, μπορεῖ νά προκαλέσει καί θάνατο. Ἐκθεση πού διέρρευσε ἀπό τό Ὑπουργεῖο Ἑσωτερικῶν τῆς Γερμανίας, καταγγέλλει τον κορωνοϊό ως «ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΨΕΥΤΙΚΟ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟ»,

(<http://geromorias.blogspot.com/2020/06/blog-post.html>

<https://www.ichbinanderermeinung.de/Dokument93.pdf>).

Κάποιοι ἄλλοι ὁμιλοῦν γιά τήν «μεγαλύτερη ἐγκληματική ἀπάτη στήν ἱστορία τῆς ἱατρικῆς»

(<https://fytro.wordpress.com/2020/04/29>) καί ἄλλοι ὁμιλοῦν γιά «ἐνδεχόμενο φιάσκο»

(<https://ygeiamou.gr/dr-ioannis-ioannidis-gia-koronoio-meta-apo-tosous-mines-den-echoume-katalavi-pou-vriskomaste>).

Δέν θά ἤθελα νά ἀναφερθῶ σ’ αὐτά, ἐπειδή δέν εἶμαι εἰδικός καί ἀρμόδιος.

Ὅμως, οἱ λέξεις πού χρησιμοποιήθηκαν, – μεταδοτική ἀρρώστια – πανδημία – θάνατος – τρομοκράτησαν τούς πάντες. Μήπως ἡ ὅλη αὐτή κατάσταση ἀποβλέπει σέ κάτι ἄλλο; Οὔτε ἐπ’ αὐτοῦ θά ἤθελα νά μιλήσω.

Λίγες σκέψεις θά ἤθελα νά μοιρασθῶ μαζί σας καί νά κάνουμε ὅλοι μία αὐτοκριτική, βλέποντας τόν ἑαυτό μας πῶς συμπεριφέρθηκε κατ’ αὐτή τήν περίοδο καί συνεχίζει ἀκόμη νά συμπεριφέρεται.

Ἄρκετοί τρομοκρατήθηκαν, ἀπομονώθηκαν, ἔλαβαν ὑπερβολικά μέτρα προφυλάξεως. Ἄραγε, ἐμεῖς οἱ χριστιανοί θά ἔπρεπε νά τρομοκρατηθοῦμε ἀπ’ αὐτήν τήν κατάσταση; Μήπως δέν ἀρρωστήσαμε ἄλλες φορές; Μήπως δέν ταλαιπωρηθήκαμε σέ ἱατρεῖα καί νοσοκομεῖα; Μήπως δέν θά ἔλθει ἡ ὥρα νά πεθάνουμε κάποια φορά; Μήπως σήμερα δέν διαφεντεύει ὁ Θεός; Δέν εἶναι Αὐτός ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου; Γιατί τόσοσ φόβος καί τόσοσ πανικός;

Μέσα στήν Ἁγία Γραφή πουθενά δέν ὑπερτονίζεται ἡ υἡγεία ὡς τό πρῶτιστο καί

ύψιστο αγαθό, ούτε είναι αυτός ο σκοπός της ζωής μας. Παντού διαφαίνεται τό αύχμηρό της ζωής, τό έμπονο, τό πρόσκαιρο, τό παροδικό. Παντού προβάλλεται ή Αιώνια ζωή και ή Βασιλεία του Θεού. Αυτά προβάλλονται ως ο σκοπός της έφήμερης ζωής μας.

Ο Απόστολος Παύλος τό τονίζει στην προς Έβραίους έπιστολή του, «ου γάρ έχομεν ὤδε μένουσαν πόλιν αλλά τήν μέλλουσαν έπιζητούμεν» (ΙΓ΄ 14). Δέν είναι έδῶ, αυτή ή γή, ο παντοτινός τόπος διαμονής μας, αλλά μέ πόθο και μέ ένδιαφέρον ζητούμε νά πάμε στη μελλοντική πατρίδα μας, τήν ούράνια Βασιλεία του Θεού!

Άσφαλῶς, και θά διαφυλάξουμε τήν υγεία μας, βεβαίως και θά προστατεύσουμε τούς διπλανούς μας. Όμως δέν θά τό επιχειρήσουμε από μόνοι μας. Δέν θά ένεργήσουμε έρήμην του Θεού. Ούτε μέ τίς δικές μας μόνο δυνάμεις και τρόπους και ικανότητες. Οί πιστοί χριστιανοί δέν κάνουν τίποτα χωρίς τήν παρουσία του Θεού, χωρίς τήν αντίληψη Του, τό ένδιαφέρον Του, τήν επίκλησή Του. Οί πιστοί χριστιανοί ζοϋν μυστηριακά, εκκλησιαστικά, κι όχι αϋτονομημένα από τον Θεό, δέν ζοϋν γήινα και κοσμικά. Χρησιμοποιοϋν τον κόσμο και τά του κόσμου αλλά δέν περιμένουν τή βοήθεια και τήν λύτρωση αποκλειστικά από τον κόσμο. Η βοήθεια και ή λύτρωση έρχονται αποκλειστικά από τον Θεό, «ή βοήθειά μου παρά Κυρίου του ποιήσαντος τον ούρανόν και τήν γήν» (Ψαλμός ΡΚ΄ 2).

Οί έπιστήμες προόδευσαν, ή ιατρική προχώρησε, ή τεχνολογία έφθασε στά ύψη. Αυτό είναι αλήθεια. Κανείς δέν τό άμφισβητεί. Μήπως όμως έδωσαν τέλεια και όριστική λύση στο θέμα της υγείας; Μήπως νίκησαν τον θάνατο; Άπλῶς, σήμερα οί περισσότεροι των ανθρώπων πεθαίνουν, προδομένοι και απογοητευμένοι από τήν έπιστήμη, πεθαίνουν μέσα στα νοσοκομεία, περικυκλωμένοι από εξειδικευμένους γιατρούς και φάρμακα και τά τελειώτερα μηχανήματα. Παλαιότερα, ίσως οί άνθρωποι πέθαιναν πιο ανθρώπινα. Ήταν περιτριγυρισμένοι από τούς δικούς τους, μέ τήν παρουσία των είκονισμάτων στο κρεβάτι τους, παρόντος πολλές φορές και του ιερέα, ψάλλοντας και διαβάζοντας τά λόγια του Θεού! Δέν τούς τρομοκρατοϋσε ο θάνατος.

Η περίοδος αυτή που πέρασε έφερε στην έπιφάνεια κάποια πολύ σπουδαία και ένδιαφέροντα υπαρξιακά και θεολογικά θέματα. Έκανε φανερό τον έσωτερικό μας έαυτό. Άπέδειξε τήν πνευματική μας ανεπάρκεια.

Φανέρωσε ότι, δέν είχαμε τήν άπόλυτη πίστη μας στον Θεό, αλλά είχαμε έμπιστοσύνη και σε άλλες μεθόδους και τρόπους προστασίας, τούς όποιους θεωρούσαμε πιο άποτελεσματικούς.

Δέν είχαμε τό στήριγμά μας στην Έκκλησία και στα μυστήριά της. Στήριγμά μας

ήταν ή έννημέρωση από τά ΜΜΕ καί ή έπιστήμη. Στήριγμά μας ήταν ή άκριβής έφαρμογή τών ποικίλων μέτρων καί κανόνων προστασίας τής υγείας μας.

Φοβηθήκαμε τούς χώρους τών Ίερών Ναών, τούς πιστούς δίπλα μας, φοβηθήκαμε τόν Ίερέα, τά άντικείμενα πού βρίσκονται μέσα στους Ναούς, φοβηθήκαμε τίς Άγιες εικόνες, τά Άγια λείψανα, τό Άγιο λάδι του Εύχελαίου, τόν άγιασμό, τήν Θεία Κοινωνία!!! Φοβηθήκαμε μήπως αυτά μάς μεταδώσουν τήν ίωση καί τόν θάνατο. Φάνηκε ότι άγνοούσαμε τήν ιερότητά τους καί τήν άντληση εύλογίας καί χάριτος καί δυνάμεως καί προστασίας καί υγείας καί ζωής από όλα αυτά!

Θεωρήσαμε όλους τούς άλλους άνθρώπους πιθανούς φορείς τής ίώσεως καί τούς έαυτούς μας ύποψήφιους άσθενείς καί μελλοθάνατους, καί έτσι άπωθηθήκαμε μεταξύ μας. Ό άλλος άνθρωπος είναι ό φονιάς μου!

Άπομακρυνθήκαμε από τούς συνανθρώπους μας, τούς γονείς μας, τά παιδιά μας, τούς φίλους μας, τούς συνεργάτες μας. Ό κάθε διπλανός μας κατήντησε ό φόβος καί ό τρόμος. «Οί άλλοι άνθρωποι είναι ή κόλασή μου», όπως έγραφε ό φιλόσοφος Ζάν Πώλ Σάρτρ.

Άποφύγαμε τούς Ίερούς Ναούς, τά Ίερά προσκυνήματα, τίς Ίερές Μονές μέ όλα τά άγιαστικά τους, αφήσαμε τόν Άγιο Θεό καί έμπιστευτήκαμε τούς έφήμερους άνθρώπους, τίς μεθόδους τους καί τά κατασκευάσματά τους.

Ό πραγματικός φόβος άντικαταστάθηκε από τίς φοβίες. Καί οί φοβίες τής νοσήσεως, τής ταλαιπωρίας καί του θανάτου, δυστυχώς, παραμένουν. Έγκαθιδρύθηκαν σέ πολλούς αυτές οί φοβίες για όλα αυτά, καί τό αποτέλεσμα ήταν νά αυξηθοϋν ή άγωνία, τό άγχος, οί αυτοκτονίες, ή ανασφάλεια καί ή επίμονη άναζήτηση κάποιου σταθεροϋ στηρίγματος.

Μετά από αυτές τίς διαπιστώσεις καί έπειδή αυτή ή ιδιόρρυθμη κατάσταση συνεχίζεται, καί έπειδή λόγω τής άποστασίας τών άνθρώπων από τό θέλημα του Θεου τά πράγματα θά βαίνουν προς τό χειρότερο, είναι καιρός νά ανανήσουμε πνευματικά, νά πλησιάσουμε τό Φως καί τήν Άλήθεια καί τήν Ζωή, πού είναι ό Άγιος Τριαδικός Θεός μας. Μή μάς κοροϊδεϋουν, μήν πλανόμαστε. Δέν ύπάρχει πουθενά άλλοϋ ασφάλεια καί ειρήνη. Άν θέλουμε νά απομακρύνουμε όλες αυτές τίς ανασφάλειες καί τίς φοβίες, ό μόνος τρόπος είναι νά πλησιάσουμε τόν άληθινό Θεό, τόν πραγματικό Δημιουργό καί προνοητή μας. Νά ζοϋμε σύμφωνα μέ τό θέλημά Του.

Όμως, στον κατά Θεόν τρόπο ζωής δέν άρκοϋν τά ήμίμετρα, δέν άρκοϋν οί τυπικότητες, οϋτε οί ύποκριτικές παραστάσεις μας. Δέν άρκεϊ ή ήμιμάθεια του Λόγου του Θεου οϋτε ή έπιλεκτική έργασία τών έντολων του Θεου. Δέν άρκεϊ ή

τήρηση τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ κατά τρόπο νομικό. Δηλαδή ὡς νόμοι, ὡς διαταγές, ὡς ἐντολές.

Αὐτό τό ὁποῖο θά μᾶς βοηθήσει νά ξεπεράσουμε ὁποιαδήποτε δύσκολη κατάσταση εἶναι ἡ σέ βάθος καί πλάτος ὀλοκληρωτική ἀλλαγὴ μας. Εἶναι, αὐτό πού συνεχῶς κηρύττει ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία, εἶναι ἡ ΜΕΤΑΝΟΙΑ! Ἡ μετάνοια εἶναι ἡ εἰλικρινὴς προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου νά ἀγαπήσει τόν Θεό καί νά ζήσει αὐθόρμητα καί ἀβίαστα ὅπως Ἐκεῖνος τό ἐπιθυμεῖ. Ἡ μετάνοια εἶναι ἡ ἔνθεη ζωὴ χωρίς ἐξαναγκασμό καί βία καί συνταγές ἀλλά ὡς ἀπόρροια τῆς εἰλικρινοῦς ἀγάπης τοῦ Ἁγίου Θεοῦ.

Ὁ Θεός μᾶς περιμένει νά μετανοήσουμε εἰλικρινά καί ὀλοκληρωτικά. Νά μετανοήσουμε ἀποφασιστικά καί χωρίς ἐπιστροφές στήν ἀμαρτία, χωρίς ἐκπτώσεις, καί πρό παντός καθαρά, χωρίς ἀναμίξεις μέ κοσμικά στοιχεῖα.

Νά μή μετανοοῦμε κατά καιρούς καί περιστάσεις καί ἀνάγκες, μέ ἀπλά λόγια, μόνο ὅταν ἔχουμε ζόρι, ἀλλά νά ἀποκτήσουμε πνεῦμα μετανοίας, τό ὁποῖο θά πρέπει νά τό ἐγκολπωθοῦμε καί μέ τό ὁποῖο θά βαδίζουμε σταθερά τήν ὀρθή ὁδὸ τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. Ὅλοι οἱ ἄλλοι τρόποι ζωῆς μετανοίας εἶναι λαθεμένοι, γι' αὐτό καί εἶναι βαρεῖς καί δύσκολοι, κουραστικοί καί ἀναποτελεσματικοί. Γι' αὐτό καί οἱ ἄνθρωποι κουράζονται ἢ ἀπογοητεύονται, καί κάποια στιγμή ἀπελπίζονται καί σταματοῦν τήν πνευματικὴ ζωὴ. Ἐπειδὴ δέν ζοῦν σωστά τήν ζωὴ τῆς μετάνοιας. Ἡ ζωὴ τῆς μετανοίας θέλει ἀκρίβεια, θέλει συνέπεια, θέλει φιλότιμο. Θέλει τόν ὅλο ἄνθρωπο καί ὄχι ἓνα μέρος του.

Ὁ πιστός ὁ ὁποῖος ἔχει ἀποκτήσει τό πνεῦμα τῆς μετανοίας δέν κουράζεται νά ζεῖ τὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, δέν παραιτεῖται ἀπὸ τὴν ἀσκητικότητα τοῦ Εὐαγγελίου, δέν ἀφήνει τόν σταυρό τοῦ Χριστοῦ, δέν ἀπελπίζεται. Καθ' ὅλη αὐτὴ τὴν πνευματικὴ του πορεία ἔχει συνοδοιπόρο τόν ἐσταυρωμένο γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους Κύριο Ἰησοῦ Χριστό! Ἔχει πλῆθος συνοδοιπόρων, ὅλους τοὺς Ἁγίους τοῦ Θεοῦ. Ἔχει γνήσια πρότυπα μετανοίας καί βοηθοὺς πραγματικά ἰσχυροὺς!

Ὁ πιστός δέν φοβᾶται, δέν δειλιάζει, ἀγωνίζεται, προχωράει. Δέν πτοεῖται ἀπό τά κοσμικά στοιχεῖα, ἀπό τίς ποικίλες κοσμικές ἐπιθέσεις, ἀπό τίς ἀρρώστιες, τίς φτώχειες, τίς πείνες, τούς θανάτους. Ὁ πιστός ἐρευνᾷ τά αἷτια, αὐτῶν τῶν δεινῶν καταστάσεων. Καί τά αἷτια εἶναι πάντοτε πνευματικά. Ἄν διορθώσει τά αἷτια, διορθώνονται καί τά δεινά ἀποτελέσματα. Κοιτάζει πίσω του γιά νά ἰδεῖ τά λάθη του, τά ἐπισημαίνει, τά διορθώνει καί προχωράει μπροστά. Ὁ δρόμος του εἶναι ἀνοιχτός, εἶναι πολυπατημένος, τόν βάδισαν πάμπολλοι πρὶν ἀπὸ αὐτόν. Εἶναι ὅλο αὐτό τό πλήθος, πού ἔβλεπε ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ εὐαγγελιστής στήν Ἀποκάλυψη, τό ὅποιο δέν μπορούσε κανεῖς νά μετρήσει.

Εἶναι καιρός, ἀγαπητοί μου, νά διακρίνουμε τά λάθη μας, τίς ἁμαρτίες μας, τά πάθη μας, τήν ἀπιστία μας, τήν χλιαρότητά μας, τήν δειλία μας καί νά βάλουμε ἀρχή μετανοίας.

Μέσα στήν Ἁγία Γραφή εἶναι πολλά τά γεγονότα τῆς ἀποστασίας τῶν ἀνθρώπων ἀπό τόν Θεό καί τῶν φρικτῶν καταστάσεων πού ἐπηκολούθησαν. Καταστράφηκαν ἄνθρωποι, ἔσβησαν οἰκογένειες, διαλύθηκαν χωριά, πόλεις, κράτη. Ἐξαφανίσθηκαν λαοί ἀπό προσώπου γῆς! Ἐνῶ ἀντιθέτως εἶναι πάμπολλα τά γεγονότα τῆς μετάνοιας ἀνθρώπων καί λαῶν μέ ἐμφανῆ τά ἀγαθά ἀποτελέσματα. Ἁγίασαν ἄνθρωποι, ἀπομακρύνθηκαν δυστυχίες, διασώθηκαν πόλεις, μεγαλούργησαν λαοί. Ἡ μετάνοια εἶναι ἡ πιό συμπαθῆς ἀνθρώπινη πράξη στόν Θεό. Εἶναι τό ἀρχικό κήρυγμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶναι τό ἔντονο κήρυγμα ὅλων τῶν προφητῶν. Εἶναι ἡ συνεχῆς φωνή τῆς Ἐκκλησίας. Θά εἶναι τό ἀφυπνηστικό κήρυγμα τῶν δύο προφητῶν στά χρόνια τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἡ μετάνοια ἐκμηδενίζει ὅλα τά μηχανήματα τοῦ διαβόλου. Ἡ μετάνοια θά γεμίσει τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ!!!

Ὁ Ἅγιος Τριαδικός Θεός, ὡς Δημιουργός μας, μᾶς ἔδωσε ἕνα κανόνα ζωῆς, τόν ὅποιο ἂν τηροῦμε, θά ἐπιτύχουμε τόν σκοπό γιά τόν ὅποιο μᾶς ἔπλασε. Θά μπορέσουμε, δηλαδή, νά φθάσουμε στό «καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ», νά γίνουμε θεοί κατὰ χάριν! Ἐπειδή ἔτσι τό θέλει ὁ Θεός! Ἐμεῖς, ὅμως, μέ τήν ἀπροσεξία μας καί κυρίως μέ τό αὐτονομιστικό πνεῦμα, συνεχῶς ἀπομακρυνόμαστε ἀπό τόν Θεό, πράττουμε τά ἀντίθετα ἀπό τό θέλημά του, ὑπακούοντας στόν ἀποστάτη καί ἐχθρό τοῦ Θεοῦ, τόν Διάβολο, καί τά ἀποτελέσματα εἶναι ὀδυνηρά. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, καθημερινά τό διαπιστώνει αὐτό. Καί γι' αὐτό μετανοεῖ.

Ἐπειδή ἡ ἐπιθυμία μας εἶναι νά μετανοοῦμε, θά ἤθελα ἐπιγραμματικά καί συνοπτικά νά δοῦμε μερικές ἀπό τίς πιό σοβαρές ἁμαρτωλές καταστάσεις καί συμπεριφορές μας, τίς ὁποῖες θά πρέπει πολύ νά προσέξουμε: Ἡ πρώτη καί βασική εἶναι ἡ ἀπιστία στόν Θεό καί στή συνέχεια ἡ ἀπιστία στήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ καί ἡ καταφυγή στίς ἀπάτες καί τά τεχνάσματα τοῦ διαβόλου. Ἀκολουθοῦν ἡ πλεονεξία,

ή αδικία, τό ψέμα, ή κλοπή, οί σπατάλες, ή άσωτία, ή κατά φύση και παρά φύση σαρκικότητα, ή μοιχεία, οί φόνοι, οί έκτρώσεις, τά σκάνδαλα, ή γύμνωση, ή έλλειψη σεμνότητας, ή ποικίλη προκλητικότητα, ή έλάττωση τής προσευχής, ή άγνοια του λόγου του Θεού, ή άδιαφορία για τήν αναζήτηση του Θεού. (Μπορείτε νά ανατρέξετε στις έξις περικοπές μέσα στην Καινή Διαθήκη (Ρωμ. Α΄ 26-32, Α΄ Κορ. Στ΄ 12-20, Γαλ. Ε΄ 19-26, Κολ. Γ΄ 5-10, Β΄ Τιμ. Γ΄ 1-5) και σέ πολλά άλλα σημεία.)

Ή άσύστολη άμαρτωλή πνευματική κατάσταση τής σύγχρονης Έλλαδικής κοινωνίας άποτελεί φοβερή πρόκληση και άναίδεια και άσέβεια προς τό Πανάγιο πρόσωπο του Θεού. Συγχρόνως άποτελεί και έγκληματική ύποτίμηση και προσβολή τής ανθρώπινης άξιοπρέπειας. Ο ύπερούσιος και Παντοδύναμος Θεός δέν παθαίνει άπολύτως τίποτα. Αύτός πού πάσχει και ύφίσταται όλα τά φρικτά και ζημιογόνα έπακόλουθα είναι ο ταλαίπωρος άποστατημένος από τόν Θεό άνθρωπος.

Άπομακρυνόμενος από τόν Θεό ο άνθρωπος, τό μόνο πού καταφέρει είναι νά άπομακρύνεται από τήν προστασία του Θεού, και έτσι μόνος και αδύναμος νά γίνεται εύκολο θύμα του άπ΄ αρχής μισανθρώπου διαβόλου. Δέν είναι ο Πανάγαθος Θεός πού έπιφέρει τά κακά αλλά ο διάβολος πού φθονεί και θέλει νά πονέσει και καταστρέψει τόν άνθρωπο. Ή τεχνική του είναι νά άπομακρύνει και άπομονώσει τόν άνθρωπο, και στή συνέχεια νά τόν καταστρέψει βασανιστικά. Και αυτό τό καταφέρει μέ τό νά υποβάλλει στον άνθρωπο νά διαπράξει τήν άμαρτία, νά πράττει αντίθετα από τό θέλημα του Θεού.

Άν θά θέλαμε νά γλυτώσουμε από τήν κακία και τό μίσος του διαβόλου, και έμείς και ή κοινωνία στην όποία ζοϋμε, ο μόνος τρόπος και ή μόνη λύση είναι νά μετανοοϋμε διαρκώς, γνωρίζοντας και πράττοντας τό άγιο και σωτήριο θέλημα του Κυρίου και Θεού μας Ίησοϋ Χριστού.

Ή περίοδος τής «πανδημίας» του κορωνοϊού μās φανέρωσε τήν πνευματική ανεπάρκειά μας, τήν γύμνια μας, τήν φτώχεια μας. Ο Θεός έπιτρέπει τέτοιες καταστάσεις, για νά ταπεινωόμαστε, νά βλέπουμε ποιό είμαστε και ποιό πρέπει νά γίνουμε.

Έρχονται πιό δύσκολες καταστάσεις, ένεκα τής άμετανοησίας μας. Έμείς, δυστυχώς, συνεχίζουμε νά άμαρτάνουμε. Ο Θεός, εύτυχώς, μακροθυμεί, δίνοντάς μας χρόνο και εύκαιρίες για νά μετανοοϋμε και νά ένδυναμωνόμαστε. Μήν τό θεωροϋμε άδυναμία Του. Μή δείχνουμε άμέλεια. Μή δείχνουμε άδιαφορία.

Ἄς δείξουμε προθυμία καί ἐνδιαφέρον γιά μετάνοια. Ἔτσι, μπορούμε νά σώσουμε καί τόν ἑαυτό μας καί ὀλόκληρη τήν κοινωνία.

Μέ πόνο πολύ καί ἐλπίδα γιά ἄμεση καί εἰλικρινή μετάνοια,

ὁ Πρωτοπρεσβύτερος Βασίλειος Λ. Βασιλείου